

Meemoeders en biomama's

*In het maartnummer
van het Nederlandse tijdschrift 'Nieuw Gezin'
verscheen volgende column van Evamaria Jansen:*

Van een vriendin wisten we niet beter dan dat ze hetero was, maar op een mooie zomeravond kwam ze, alsof het de normaalste zaak van de wereld was, aanzetten met een schone blonde dame aan haar ranke arm. Margot. Het voelde heel natuurlijk aan en naar mate de avond vorderde werd het ons duidelijk: dit was de ware.

Na de eerste ontmoeting viel ons nooit meer op dat we niet met een 'doorsnee' koppel te maken hadden. Ze vormden in alle opzichten een normaal stel. Zelfs de oorlog om een kind hoorde daarbij. Margot had namelijk een dochter uit een verbinding met haar ex. Deze ex was vrouwelijk, het kind in vitro van een onbekende man, en Margot had het gedragen. Dit klinkt ingewikkelder dan wij het ooit ervoeren.

Tussen de exen – moeder Margot en de meemoeder - barstte een verbeterde strijd los om hun kind. En natuurlijk won de biomama, aangezien meemoeders in België geen juridische rechten hebben als die niet vlak na de geboorte van het kindje expliciet zijn vastgelegd. En daar is dan ook nog de instemming van de biologische moeder voor nodig, anders gaat het feest alsnog niet door. Onze vriendinnen waren fijne mensen, we gunden hen de dochter van Margot van harte en leefden met hen mee toen zij het volledige hoederecht verkregen.

Een paar jaar nadien probeerde de ex een huis te huren, vlakbij hen in de straat. Het zou een onhoudbare situatie hebben gecreëerd. Onze vriendinnen waren aanvankelijk in paniek, maar gelukkig waren ze heel dik met de burgemeester van hun dorp en regelden ze onder de tafel via hem een njet. Verbaast u niet in Nederland; hier zijn zulke vriendendiensten aan de orde van de dag.

Voor de dochter is haar vroegere meemoeder niet meer bestaande, haar tegenwoordige meemoeder, onze vriendin, heeft haar geadopteerd en er heerst rust en vrede in hun huis. Om voor wat mannelijk gezelschap te zorgen, wordt regelmatig een neefje te logeren gevraagd. Alles lijkt in evenwicht.

Een tijdje geleden leerde ik in mijn praktijk een toffe jonge vrouw kennen. Ze bezocht mij omdat ze maar niet over het verlies van haar dochtertje heen kwam, terwijl haar omgeving haar inprentte dat ze door moest gaan met haar leven, nog eigen kindjes kon krijgen, zich neer moest leggen bij de feiten. De naakte feiten waren jammer genoeg dat haar kindje wel door haar gepland, betaald, verwelkomd en gekoesterd was, maar in een petrischaaltje was ontstaan. De eicel van haar vroegere vriendin + een zaadcel van een onbekende donor. Ze was meemoeder dus. Haar vriendin bekeerde zich vlak na de bevalling zonder enige waarschuwing tot een heteroseksuele relatie en mijn cliënte had het machteloze nakijken. Juridisch staat ze nergens. Maar even erg, en schadelijk voor haar verwerkingsproces, is het feit dat haar omgeving haar rouw niet serieus neemt. De baby was toch niet van haar?

Als je er ook maar twee seconden over nadenkt, is deze redenatie wel heel materialistisch. Alsof, omdat hun zaad- of eicellen geen rol speelden in de ontstaansgeschiedenis van het kind, stiefouders, meemoeders, pleegouders, homokoppels en draagmoeders niet investeren, liefhebben en zich hechten. En daardoor aanzienlijk verlies kunnen lijden. Het is daarom voor mij een raadsel waarom zij zo in de kou blijven staan.

Toch heb ik met onze kennissen mee gejuicht toen ze de slag om hun kind wonnen. Zoiets zal ik in het vervolg niet meer doen.

En dan het meest wezenlijke: hoe goed kunnen al deze leugens, verdraaiingen en negaties uiteindelijk zijn voor het kind zelf, dat zo gewild is, en waarom zo gevochten wordt?